

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge Kommissionen har Republikken Polen ikke gennemført de nødvendige foranstaltninger i national ret til gennemførelse af direktiv 2003/98. Loven af 6. september 2001 om aktindsigt i offentlige informationer (*ustawa o dostępie do informacji publicznej*), som er anmeldt til Kommissionen, vedrører ikke videreanvendelse af den offentlige sektors informationer, da den ikke i sig selv definerer udtrykket »videreanvendelse«. De rettigheder og forpligtelser, der følger af loven, kan således allerede af denne grund ikke udgøre en konkret gennemførelse af direktiv 2003/98.

(¹) EUT L 345, s. 90.

Sag anlagt den 8. juli 2010 — Republikken Ungarn mod Den Slovakiske Republik

(Sag C-364/10)

(2010/C 301/07)

Processprog: slovakisk

Parter

Sagsøger: Republikken Ungarn (ved M. Fehér og E. Orgován, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Slovakiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Slovakiske Republik — i strid med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (¹) — den 21. august 2009 ikke gav tilladelse til, at præsidenten for Republikken Ungarn, László Sólyom, kunne indrejse på dens område, og at den herved har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til dette direktiv og til artikel 18, stk. 1, TEUF.
- Det fastslås videre, at EU-retten, navnlig artikel 3, stk. 2, TEU og artikel 21, stk. 1, TEUF, er til hinder for Den Slovakiske Republiks synspunkt, som den har fastholdt op til tidspunktet for anlæggelsen af denne sag, hvorefter direktiv 2004/38 skulle tillade at indrejse på slovakisk område nægtes en repræsentant for Republikken Ungarn, i det foreliggende tilfælde præsidenten, hvorved en tilsvarende tilsidesættelse ville kunne begås på ny.

— Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har anvendt EU-retten fejlagtigt, idet dens myndigheder ikke har givet tilladelse til indrejse for præsidenten for Republikken Ungarn, László Sólyom, på dens område med henvisning til direktiv 2004/38.

— Såfremt Domstolen, i modsætning til det, som Republikken Ungarn har gjort gældende ovenfor, fastslår, at en konkret bestemmelse i international ret kan begrænse det subjektive anvendelsesområde for direktiv 2004/38 — et synspunkt som Republikken Ungarn bestrider — skal omfanget af og anvendelsesområdet for anvendelsen af en sådan begrænsning defineres.

— Den Slovakiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved verbalnote af 21. august 2009 meddelte udenrigsministeren for Den Slovakiske Republik sin ungarske modpart i relation det besøg som præsidenten for Republikken Ungarn, László Sólyom, skulle gennemføre den samme dag, at de kompetente myndigheder i Den Slovakiske Republik havde besluttet at nægte denne sidstnævnte indrejse på dens område.

Den ungarske regering har gjort gældende, at Den Slovakiske Republik ved ikke at give tilladelse til præsident László Sólyoms indrejse, har tilsidesat artikel 18 TEUF samt direktiv 2004/38. Ifølge Republikken Ungarn udgør Republikkens præsidents adfærd hverken generelt eller i relation til det pågældende besøg en faktisk og tilstrækkelig alvorlig trussel, der påvirker en grundlæggende samfundsinteresse, således at vedtagelsen af en restriktiv foranstaltning skulle kunne være begrundet. Den ungarske regering har understreget, at for så vidt en restriktiv foranstaltning måtte anses for begrundet — hvilket denne regering ikke kan tilslutte sig — så opfylder en foranstaltning som den, der er genstand for sagen, hvorved indrejse blev nægtet for Republikkens præsident, ikke kravet om proportionalitet og overskrider grænserne for det fulgte mål, idet Den Slovakiske Republik havde kunnet træffe mindre indgribende foranstaltninger.

Den Slovakiske Republik har ikke iagttaget de proceduremæssige regler i direktiv 2004/38 på det tidspunkt, hvor den nægtede præsident László Sólyom indrejse, idet beslutningen ikke blev truffet på grundlag af en afgørelse i overensstemmelse med direktivet og der heller ikke blev givet meddelelse herom; afgørelsen om at nægte indrejse var indeholdt i en verbalnote, men indeholdt ikke en tilstrækkelig begrundelse med angivelse af de administrative og retlige organer, hvorved et søgsmål kan anlægges, eller en angivelse af fristerne herfor.

Den ungarske regering har gjort gældende, at Den Slovakiske Republik har gjort sig skyld i en yderligere tilsidesættelse, selv om det måtte fastslås, at forbuddet mod præsident László Sólyoms indrejse på dens område måtte være begrundet.

Efter den ungarske regerings opfattelse, er det ikke blot de slovakiske myndigheders udøvelse af beføjelser, der indebærer en tilsidesættelse af direktiv 2004/38, men henvisningen til direktivet er i sig selv ubegrundet, idet de slovakiske myndigheder ikke har til hensigt at gennemføre direktivets mål, men — på grundlag heraf — alene har forfulgt politiske formål. Det kan udledes af den slovakiske regerings udtalelser, at den ikke har forbudt præsident László Sólyom indrejse på Den Slovakiske Republiks område af hensyn til sikkerheden eller den offentlige orden, således som det kræves efter EU-retten, navnlig i direktiv 2004/38, men alene af politiske grunde af hovedsagelig udenrigspolitisk karakter.

Den ungarske regering finder, at Europa-Kommissionen under proceduren fejlagtigt har fastslået, at i tilfælde af officielle besøg fra medlemsstaternes statsoverhoveder skal national ret og ikke EU-retten finde anvendelse. Efter denne regerings opfattelse under direktiv 2004/38 anvendelse uden forskel på alle grupper af personer og for alle typer af besøg, hvad enten der er tale om officielle eller private besøg. Direktivet anerkender generelt og for alle Unionens borgere den grundlæggende ret til at indrejse på enhver medlemsstats område, hvilket giver enhver borger en primær ret. Direktiv 2004/38 fastsætter generelt og udtømmende de tilfælde, hvor det er muligt at begrænse unionsborgerens ret til fri bevægelighed. Direktivet rummer ingen undtagelse, der giver mulighed for fra den generelle regels anvendelsesområde at udelukke statsoverhoveder eller nogen anden kategori af borgere i medlemsstaterne. Hvis Rådet og Parlamentet havde haft til hensigt at betinge udøvelsen af retten til fri bevægelighed af en bestemmelse i international ret, herunder en bestemmelse i international sædvaneret, ville de med sikkerhed have udtalt sig herom allerede på tidspunktet for direktivets vedtagelse.

Den ungarske regering har understøttet, at der i international ret, traktatretligt eller sædvaneretligt, ikke findes en retsnorm, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder, og at medlemsstaterne såfremt en sådan bestemmelse måtte antages at eksistere ved deres tiltrædelse af Unionen har overdraget kompetencen til at regulere personernes frie bevægelighed til denne sidstnævnte og har samtykket i at udøve kompetencen til at håndhæve undtagelserne på dette område i overensstemmelse med beslutninger og bestemmelser i EU-retten. For det tilfælde, at en bestemmelse i international ret må anses for at kunne begrænse det subjektive anvendelsesområde for direktiv 2004/38 i tilfælde, hvor en borger i en medlemsstat søger indrejse til en anden medlemsstat, er det nødvendigt, at Domstolen nøjagtigt definerer rækkevidden af en sådan begrænsning, under hensyn til den omstændighed, at direktiv 2004/38 ikke fastsætter undtagelser eller fravigelser i denne henseende.

Sag anlagt den 29. juli 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-379/10)

(2010/C 301/08)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Pignataro og M. Nolin, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til det af EU-Domstolen opstillede og bekræftede almindelige princip om, at stater kan ifalde ansvar på grund af en tilsidesættelse af EU-retten, som kan tilregnes en af deres nationale domstol, der træffer afgørelse i sidste instans, idet den i henhold til artikel 2, stk. 1 og 2, i den italienske lov nr. 117 af 13. april 1988 generelt har udelukket, at den italienske stat kan ifalde ansvar for tab, der er forvoldt borgere på grund af en tilsidesættelse af EU-retten, som kan tilregnes en domstol, som træffer afgørelse i sidste instans, når denne tilsidesættelse er en følge af en sådan domstols fortolkning af retsregler eller dens bedømmelse af faktum og beviser, og har begrænset et sådant ansvar til tilfælde af forsæt eller grov uagtsomhed.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Lov nr. 117 af 13. april 1988 om erstatning for tab forårsaget ved udøvelse af judicielle funktioner samt dommeres civilretlige ansvar (legge n° 117 sul risarcimento dei danni cagionati nell'esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati) udelukker, at den italienske stat kan ifalde ansvar for tab, der er forvoldt borgere på grund af en tilsidesættelse af EU-retten, som kan tilregnes en domstol, som træffer afgørelse i sidste instans, når denne tilsidesættelse er en følge af en sådan domstols fortolkning af retsregler eller dens bedømmelse af faktum og beviser. Desuden begrænser loven et sådant ansvar til tilfælde af forsæt eller grov uagtsomhed.

(¹) EUT L 158, s. 77.

I dom af 13. juni 2006, Traghetti (sag C-173/03 (¹)) nåede Domstolen frem til følgende konklusion: